

var et Par Fremmede, og da man havde nægtet ham Tilladelse til at blive oppe.

Det er Sarcey selv, der nu fortæller. Læg Mærke til den lille godmodige Finte, hvormed han slutter.

»Fader læste »Doktoren mod sin Villie«. Jeg slugte hvert Ord og havde det største Besvær med at undertrykke den Lyst til at le, som gav det ene Sæt i mig efter det andet oppe i mit Skjul. Men da Sganarel diskede op med sit Kjøkken-Latin, kunde jeg ikke dy mig længer: en ung, frejdig, skraldende Skoggerlatter brød pludselig ud mellem Alkovens Gardiner og buldrede hen gennem Stuen. Det hjalp ikke, at stakkels Fader hævede Stemmen og søgte at overdøve denne skrækelige Lyd, som forraadte min Ulydighed: der kunde ikke være Tale om at lade, som om man ikke hørte den.

»Hvad betyder det?« spurgte saa Fader i en streng Tone og lagde Bogen fra sig paa Bordet.

Der blev dødsstille. Jeg lo ikke mere. I ubeskrivelig Angst ventede jeg paa, hvad Dom der vilde blive fældet over mig.

»Det er mig«, sagde Moder, »jeg gav Francisque Lov til, at han maatte lægge sig i min Seng og høre paa, at Du læste.«

Min kjære Moder, som ellers ikke kunde udstaa Løgn, tog af Kjærlighed Skylden paa sig for min Fejl. Saa kunde jeg ikke holde det ud længer og foer ned fra Sengen: »Nej, det var mig!« raabte jeg, »jeg havde ikke sagt det til Nogen, at jeg havde gjemt mig inde i Alkoven!«

Dette uvilkaarlige Udbrud af Frimodighed talte min Sag bedre, end Bønner og Taarer vilde have gjort.

»Det var ikke rigtigt af Dig!« sagde Fader og prøvede paa at slaa ind i en skjændende Tone. Men han havde taget sine Briller af og pustede paa dem og gned paa dem med Enden af sin Sele. Jeg kjendte den Gestus; den var Tegnet paa, at han var stærkt bevæget. — »Naa«, sluttede han, »tag saa den Klejne der og kryb op i Moders Seng igjen. Men gjør det ikke en anden Gang!«

Ti Minuter efter sov jeg, saa det stod efter, — og jeg er saamaand ikke sikker paa, om Papa, som havde begyndt at læse igjen, ikke følte sig mere pikeret over sin Podes Søvn, end han havde følt sig over hans Ulydighed» . . .

Ja det er det Hele! Men er der ikke i dette lille Interieur Noget, som minder enhver borgerlig Født, Enhver, som er stolt over at høre til den Stand, hvem Samfundene skyldte hele det sidste Aarhundredes Lykke og Fremskridt, — er der ikke Noget, som minder om de beskedne og store Egenskaber, der bragte Bourgeoisiet til Magten? De gamle Dages Jevnhed, Trofasthed, Taalsomhed, deres Selvsikkerhed og Redelighed ligesom ligger i Luften om den Scene. Alt det ligger ogsaa i Luften om Sarceys Forfatterpersonlighed, — og det kan bringe til at glemme eller kan forsones med, at hin Luft samtidig er lidt mættet med de gamle Tidens Skjødesynd: en Smule Stædighed, en Smule Bornethed.

Vilhelm Møller.

Den danske Afdeling paa den elektriske Udstilling i Wien.

Billedet Side 55 giver en Fremstilling af den særdeles interessante og smagfuldt ordnede danske Afdeling af den elektriske Udstilling i Wien.

Tilhøje i Forgrunden findes de af »det store nordiske Telegraf-Selskab« udstillede Ting, ordnede paa et Par Borde, bag disse paa et andet Bord de i Prof. E. Jürgens mekaniske Etablissement udførte, af Prof. C. Jürgensen konstruerede og udstillede Gjenstande, samt en meget smuk Kandelaber med Glødelamper; mellem Pillerne er ophængt en selvkontrollerende Visotelegraf til Skibsbrug af ny og ejendommelig Konstruktion fra samme Firma. Af de paa Bordet opstillede Gjenstande nævne vi endvidere det Apparat, som Professor Lorenz i 1871 benyttede til Bestemmelse af Ledningsmodstanden i absolute Maaleenheder (Ohmen).

Tilvenstre findes de af det danske Krigs- og Marineministerium udstillede Gjenstande, der omfatte Materiel til Feltelegrafen og Feltsignalvæsenet, Apparat til Betjening af elektriske Kontaktkabler, Kulminer, to Systemer af selvkontrollerende elektriske Kommando-Apparater til Udskydning af Torpedoer fra Orlogsskibe, samt den

Magnetnaal, som Ørsted benyttede, da han gjorde sin store Opdagelse angaaende den elektriske Strøms Indvirkning paa Magnetnaalen. — den Kilde, fra hvilken den mægtige Strøm af elektromagnetiske Apparater af alle mulige Arter, der findes overalt paa Udstillingen, tager sit Udspring.

Hele Samlingen oplyses ved Hjælp af dynamo-elektriske Maskiner af Professor Jürgensens Konstruktion samt af hans Buelamper foruden de i den ovenfor omtalte Kandelaber anbragte Glødelamper. Alle Sagkyndige ere enige om, at Belysningen i den danske Afdeling ikke blot var den kraftigste, men tillige havde det væsenlige Fortrin at være den, der i særlig Grad udmærkede sig ved altid at brænde jævnt og roligt, hvilket maa tilskrives dels den hensigtsmæssige Konstruktion af de anvendte Buelamper, men navnlig at Professor Jürgensens Maskiner arbejde med forholdsvis ringe Omdrejningshastighed og desuagtet levere en meget kraftig og konstant Strøm.

V. E.

Jyllands Kyst mod Vesterhavet bestaaer for Størstedelen af vidstrakte Sandklitter, der under Paavirkning af de heftige vestlige Storme, skifte Form og Udseende, hvor de ikke fæstnes ved Mørhalm, længere inde i Landet ved Klittjorn samt forskellige Lyngplanter. Enkelte Steder skrider Kysten stejlt ud imod Havet med høje Lerskrænter, saaledes ved Fiskerlejet Lønstrup, beliggende Vest for Hjørring mellem Hirtshals i Nord og Løkken i Syd. Landet daaner her høje Buaalerskrænter, der stige brat ud i Havet og besværliggjøre en Vandring paa den indbydende, ellers jevne Strandbred.

Lønstrup bliver nu meget besøgt som Badested, og en Udvidelse af Kroen dersteds er paabegyndt for at sætte den istand til at modtage de mange Besøgende, der hidtil have maattet tage Ophold hos Beboerne. Disse bestaa hovedsagelig af Fiskere, der i deres Baaede endog foretage Rejser til Norge. Hummerfiskeriet er ofte lønende. Især nu, da al Afsætning hovedsagelig gaar til Hamborg ved Opkjøb af Mellemandlere. Her er Station for en Redningsbaad, og en større Kjøbmandshandel findes her. For nogle Aar siden undergik Byens Udseende en større Forandring, idet et yderst heftigt Regnskyl fordybede et mindre Vandløb flere Favn, bortrev nogle Huse tilligemed større Dele af Haver og anrettede betydelig Ravage. Nu er hvert Spor af Ødelæggelsen forsvunden, den i Dybet rindende Bæk bugter sig imellem stejle Bakker i sit Løb ud i Havet, og en større, temmelig høj Træbro fører over den.

»AteliERGEHEIMNISSE« er i de tyske Blade en hyppig forekommende Overskrift over mere eller mindre indiskrete Meddelelser fra Kunstneres Virksomhedskredse. Vi give gjerne Afkald paa Indskretningen, uden at dette hindrer os i at aabenbare Hemmeligheden, idet vi med Kunstnerens Tilladelse Side 54 bringe et af hans eget Kødskridt tegnet Forstudie til et Billede, som i denne Tid optager Pladsen paa Staffellet i Vilhelm Rosenstands Atelier.

P. Hansens »Illustrerede danske Literaturhistorie« har med det i disse Dage udkomne 3. Hefte afsluttet Partiet om Folkevisen og dermed Middelalderens Tidsrum, hvorefter Behandlingen af Reformationsperioden er begyndt med en Indledning om Humanismens Frembrud i den europæiske Kultur. De i dette Hefte fremstillede Emner have ifølge deres Natur kun krævet et ringe Illustrationsstof, men der medfølger en Fortegnelse over omtrent halvandethundrede Afbildninger til Værket, som dels ere fuldførte, dels under Arbejde i denne Tid til de paafølgende fire Afsnit (indtil 1800), medens der endnu kun er nævnet nogle faa Enkeltheder af hele det store Illustrations-, særlig Portraitmateriale til dette Aarhundredes Litteratur. Vi bringe Side 56 som Prøve paa de til Literaturhistorien udførte Portraiter fire af det forrige Aarhundredes fremragende litteraire Mænd: den lærde Historiker Hans Gram, Verdenshistoriens Forfatter, Statsminister Ove Høegh-Guldberg, Samleren af de »store og gode Handlinger«, Statsministeren Ove Malling, og den rationalistiske Forfatter, Hofprædikanten Chr. Bastholm.

Den ægyptiske Vexelerer skildres af Georg Ebers' kyndige Pen saaledes: »I Øvreægypten ville vi faae Brug for mange Kobberpenge, og dem ville vi bedst kunne skaffe os hos en jødisk Vexelerer, som man har anbefalet os. Han hører til de strengtroende Medlemmer af sin Menighed og er fuldkomment orientalsk klædt; som de fleste turbanbærende Israeliter i Ægypten stammer han fra Palæstina. I Jødekvarteren, i hvis Hovedgader Vexelererne eller Sarraferne have deres Boder, bo kun de Hebraeer, der sætte særlig Pris paa Samlivet med deres Trosfæller,

thi siden Khediven Ismail's Dage have Jøderne ganske de samme Rettigheder og Friheder som alle andre Trossamfund, og nogle af de rigeste og mest ansete Kjøbmænd i Kairo ere Israeliter; i det Hele er der omtrent 6—7000 Jøder i Kalifstaden. — Paa aaben Gade eller i det trangeste af alle Kontorer søger Sarraferne at drage de Forbigaaendes Opmærksomhed til sig ved at rasle med sine Mønter, medens han hvert Øjeblik dækker angsteligt over Guldet paa sit Bord med begge Hænder. Han er rede til at modtage alle Møntsorter fra hele den vide Verden; thi ligesom alle Følkeslag, alle Menneskeracer, Hudfarver og Sprog paa hele Jorden og alle brogede Dragter, der kjendes fra nogen Maskerade eller noget Udstyrsstykke, ere repræsenterede her i Kairos Omsætningskvarter, saaledes gaa ogsaa i Handelslivet Pengestykker fra alle Herrens Lande mellem hverandre; tyrkiske og ægyptiske Piastre, Francs og Lirer, indiske Rupier og Guineer, Markstykker og Guld kroner, Maria Theresiadalere og østerriske Gylden, ja endog Sølvrubler, der høre til Sjældenhederne i selve Rusland, vandre her fra Haand til Haand og kjendes og modtages endog af Smaahandlerne.

Et typisk Exemplar af den jødiske Vexelerer i Ægypten har Leopold Müller, »en af de bedste Kjendere af østerlandske Liv«, som Ebers benevner ham, gjengivet paa sit Maleri, der vandt almindelig Anerkendelse paa Udstillingen i Wien og hævdede sig ikke mindre godt paa dette Aars internationale Kunstudstilling i München.

Siden vor sidste Omtale af Privattheatrene have de alle tre bragt Nyheder frem, for hvilke vi her i al Korthed skulle gjøre Rede. Folketheatret, hvor »Lars Braabys Bryggeri«, ganske som vi spaaede i vor Anmeldelse, blev et Kassestykke, der oplevede en 26—27 Opførelser i Træk, spillede et Par Aftener i forrige Uge et lille originalt dramatisk Forsøg af en debuterende pseudonym Forfatter, der kaldte sig Ib. Det hed »En Ungdomsbrøde« og behandlede, lidt vel bredt og i en lidt vel larmoyant Stil, det ikke ubekjendte Sujet: den straffede, men forbedrede og angrende Forbryders Forhold til Samfund og Familie. Der var maaske i det lille Arbejde enkelte noget for stærke Antydninger af, at dets Forfatter nærmest var tilbøjelig til at betragte Forbryderen under Synspunktet af en Sindssyg, en Betragtning, der dog neppe turde holde Stik i den overvejende Flerhed af Tilfælde og som Samfundet heller neppe vilde kunne staa sig ved at gjøre gjældende, men Stykket bar dog til Trods for dets forskellige dramatiske Ubehjælpsonheder Præget af at være et alvorligt og varmt følt Indlæg i et vigtigt Spørgsmaal, der i ethvert Samfund idelig og idelig vil stille sig frem og kræve sin Løsning. Hovedinteressen ved Stykkets Udførelse knyttede sig til en Debutantinde, Fru Clara Kjertmann, der syntes at være i Besiddelse af sceniske Evner og vistnok ikke uden Held vilde kunne spille enkelte Roller i nogle af de Fag, til hvis Besættelse Theatret nu for Tiden lider en følelig Mangel paa kvindelige Kræfter. En anden Debutantinde, Frøken West, har som den yngste af »Oberstens Døtre« viist sig som en flink Ingenue, som sikkert baade Theatret og Publikum i Fremtiden vil kunne faae megen Glæde af.

Paa Kasino opførtes i Søndags for første Gang Meilhach's og Halévy's Treaktfarce »La cigale«, i dansk Bearbejdelse ved Hr. Carl Møller, formodentlig i taknemlig Ihukommelse af »det vingede Væsen, Sylfiden den smaa«, der optraadte i Vinter, tiilsyneladende trodsende alle mulige Tyngdelove og sættende sig ud over de for almindelig dødelige Mennesker med Hensyn til Bevægelsen i Rummet stillede Skrænker, kaldet »Guldfluen«. Stykket, der hører til det bekjendte franske Forfatterfirmas ældre Arbejder, gjorde ikke ubetinget Lykke, ja der var endogsaa dem, der fandt sig foranledigede til en iøvrigt temmelig umotiveret Hyssen efter Tæppets Fald. Om det var selve Farcen, der hverken er bedre eller slettere end utallige andre af dens Søkende, eller den sig vel stærkt bredende Satire over den franske Impressionisme, som dens sidste Akt indeholder, eller endelig Spillet, der gav Anledning til denne Demonstration, se vi os ikke i Stand til at afgjøre — nok er det, man hyssede, og det er ellers en Sport, som et kjøbenhavnsk Søndagspublikum kun højt undtagelsesvis lader sig henrive til at øve. Titelrollen, det bortstjalne, til Linedanserinde og »Guldflyen« opdragne og ater gjenfundne højadelige Pigebarn, udførtes med stor Virtuositet af Fru Oda Petersen; men det Samme kan neppe siges om Indehaveren af den mandlige Hovedrolle, den impressionistiske Maler Maignan, en rent komisk Figur, der aldeles ikke laa for Hr. Mart. Nielsens Stemme. Som »Direktøren for Slangemennesker og Opfinderen af den femdobbelte Trapez«, den værdige Hr. Carassonne, var Hr. Knobelauch ualmindelig morsom; det var et ypperligt lille Stykke Virkelighed, hentet lyslevende ude fra Dyrebakken eller fra Markederne i vore smaa Provindsbyer.

Med Opførelsen af »Søkadetten«, komisk Operette